

«... Ajudar a descobrir la dignitat de ser fills de Déu»

La Gna. M.ª Teresa Calzada Olona és dominica de l'Anunciata del P. Sant Francesc Coll. Aquest estiu l'hem tinguda entre nosaltres. Nascuda a Aitona, als vint-i-tres anys va marxar a l'Argentina com a educadora a un col·legi de Buenos Aires.

Després d'estades a Berga i a Lleida —Col·legi de l'Anunciata, Col·legi Cervantes—, va tornar el 1983, a l'Argentina, a la ciutat d'Añatuya (Santiago del Estero), el Chaco argentí, la zona més pobra del país, on es lliura a la promoció humana i cristiana de la seva gent. Junt amb la seva comunitat, formada per dues germanes més, han transformat una antiga discoteca en una Escola-Taller Professional...

Explica'ns, quin és el vostre dia a dia?

Visitem els malalts, les famílies, anem a la presó... Els dissabtes, amb

els catequistes, reunim a quasi un centenar d'infants a la capella. Amb tres anys ja ens vénen, de la mà dels germans grans. Quan ve un de nou, li donem la benvinguda! Els fem veure que fan igual que els apòstols quan van trobar Jesús, que de seguida invitaven a d'altres perquè el coneguessin. Amb els més grans visitem els avis, els nens malats... Els diumenges, celebrem l'Eucaristia amb tota la parròquia. Els dijous, resem el rosari i adorem el Santíssim. També ens reunim per comentar la Paraula de Déu...

Vam saber de la vostra alegria al conèixer el nom del nou papa argentí!

Ha estat un regal del cel! El seu exemple de vida és un estímul. És un home de Déu, senzill i humil, que es fa estimar.

Gna. M.ª Teresa, d'on treus tanta fortalesa?

Miro el món amb els ulls de Déu... En tots els temps hi ha hagut dificultats... Desterrem el pessimisme i visquem la joia de l'amor de Déu! El record del meu pare Lluís, màrtir, m'encoratja. A ell acudeixo en moments difícils.

Algun missatge...

Sembrem en el cor dels infants llavors de pau i de felicitat, fruits de l'amor. Cada dia, feu aquesta pregària: «Que la llavor del Regne que avui hem sembrat amb el nostre treball creixi i fructifiqui per a la collita de la Vida Eterna». L'Esperit és qui ens mou! El món, així, es transforma.

Moltes gràcies, Gna. M.ª Teresa, pel teu testimoni! Des d'aquí t'enviem una forta abraçada!

Carme Parellada

AJUDANT A VIURE

Poseu-vos en camí

L'enviament que hem viscut a l'Església de Lleida el propassat dia 26 de setembre, com cada any, ens ajuda a reviure la consigna expressa de Jesús que trobem al capítol 10 de l'evangeli de Lluc: «Aneu, jo us envio». Un enviament que el Concili Vaticà II ha emfatitzat recordant-nos que cada batejat és cridat a complir una missió: «Exhortem vivament tots els laics a respondre de bona gana, amb generositat i amb promptitud a la veu de Crist... En particular, els més joves haurien de sentir adreçada a ells aquesta crida i acceptar-la amb disponibilitat i magnanimitat. Per mitjà d'aquest Sant Concili, el Senyor mateix torna a convidar tots els laics a unir-se a Ell amb una intimitat cada vegada més gran i a associar-se a la seva missió salvífica, considerant com a pròpies les seves coses; i els torna a enviar» (cfr. *Decret Apostolat dels Laics*, 33).

Sabem que, a més dels Dotze, Jesús «en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar» (Lc 10,1). «De dos en dos», formant un grup o comunitat, Jesús els envia a fer saber a tothom que Déu és a prop i ens vol veure promovent una vida més humana.

És cert que Jesús afegix que hi haurà oposició i la missió no serà fàcil (ni per a ells ni per als que vindran després). Però, com diu sant Joan Crisòstom, és el Senyor qui envia i «això basta per a donar-vos ànims, això és suficient per tal que tingueu confiança i no temeu els qui us ataquen». Amb confiança absoluta en el Pare Déu, Jesús demana que els seus enviats es posin en camí sense altres seguretats, sense confiar en béns o mitjans humans (ni bossa, ni sarró, ni sandàlies...). Això sí, tant si ens acullen com si no, han d'anunciar que ha començat un ordre nou: «Cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent que el Regne de Déu és a prop». Un procés irreversible que avala el mateix Jesús quan, ple de la joia de l'Esperit Sant, lloa el Pare Déu que ha revelat als senzills el pla de salvació que vol realitzar en la humanitat i del que no poden gaudir els «savis» i autosuficients que, plens de si mateixos, per res del món estan disposats a deixar-se interpel·lar.

La Bíblia, en canvi, diu que la saviesa veritable és la que condueix a viure segons el projecte de Déu (*Jm 3,13-18; Ga 5,22-23*), i és concedida als «petits», als humils, als qui se saben fràgils, és a dir, a aquells que, sentint-se necessitats, estan oberts a la Veritat i al Bé, manifesten desigs de conèixer-los i utilitzen la seva intel·ligència per a buscar-los sense presumir de si mateixos i demanant llum a aquell que és la Llum.

Atrevim-nos a posar-nos en aquesta fila dels petits, dels enamorats de Jesús. En la nova cultura que ens envolta, els cristians tenim davant una tasca ineludible: anunciar la fe que professem i fer-ho de manera creïble per als altres.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

M. ASSUMPCIÓ PIFARRÉ

Monestir mil·lenari

El Monestir de St. Daniel de Girona (www.santdaniel.com), que està format per una petita comunitat de monges benedictines, compleix mil anys. Paradoxalment, aquest mil·lenari està *rejuvenint* la comunitat, perquè viuen, com afirma la priora, M. Assumpció Pifarré, «amb molta il·lusió, energia i responsabilitat aquesta celebració».

Què signifiquen aquests mil anys?

Per a la ciutat, per al bisbat i per a Catalunya signifiquen una redescoberta de la seva història. Donar a conèixer la contribució del monestir a la construcció de la ciutat i del país tal com el coneixem avui és un dels nostres objectius. La comunitat viu el mil·lenari amb la gran responsabilitat de ser successores de totes les monges que al llarg de mil anys han aixecat i han tingut cura del Monestir. I, sobretot, amb el gran repte de mantenir ferm, viu i actual el testimoni de fe benedictí després de tants segles.

Com viuen la fe?

La fe en Crist la vivim intensament. El mateix mil·lenari és una materialització d'aquest misteri. Com és que nosaltres, aquesta comunitat relativament petita actual, som aquí, avui, celebrant mil anys? El nostre dia a dia és d'una gran senzillesa. Estimem i ens sentim estimades. Preguem i treballem.

Com ensenyar que la fe no és autèntica si hom no se sap estimat pel Creador?

Amb el nostre propi testimoni. Qui s'apropi al Monestir serà acollit com el Crist, podrà veure i viure la senzillesa i la profunditat de les nostres vides. L'hostatgeria, l'acollida benedictina —aquest precepte benedictí— crec que pot ser una porta a la descoberta de la universalitat de l'amor del Creador.

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

La paràbola del fariseu i el publicà

El fariseu es pot gloriarse d'un bagatge considerable de virtuts; només explica coses d'ell mateix i creu que, en lloar-se ell mateix, així lloa també Déu. El publicà coneix els seus pecats, sap que no es pot gloriarse davant de Déu i, tot tenint-se per culpable, demana que Déu li doni la seva gràcia. Potser vol dir això que l'un representa l'ètica i l'altre la gràcia sense ètica, o la gràcia contra l'ètica?

De fet, no es tracta de la qüestió: ètica, sí o no, sinó de dues maneres de presentar-se davant Déu i davant un mateix. El fariseu, en realitat, no mira Déu, sinó només es mira ell mateix; pròpiament no necessita Déu per a res, perquè ell ja ho fa tot bé. Aquí no hi cap relació amb Déu. Déu és aquí superflu, el propi esforç ja basta. L'home es justifica ell mateix.

El publicà, en canvi, es veu ell mateix des de Déu. Ha mirat Déu i en Déu s'ha vist ell mateix. I així sap que necessita Déu i que viu de la seva bondat, una bondat que no està a la seva disposició i que no pot aconseguir pel propi esforç. Sap que necessita misericòrdia i, d'aquesta manera, de la misericòrdia de Déu aprendrà a ser misericordiós amb els altres i a fer-se així semblant a Déu.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¿Tendré tiempo para mi hijo?

Qué dilema para muchos padres y madres! Si hay que volver al trabajo, ¿dónde dejo al niño? ¿Guardería, abuelos, canguro...? Dependerá de las características del niño y de las posibilidades que tengan los padres más a mano.

Lo importante es que el tiempo que pueda dedicar a su retoño sea de calidad. En estos primeros años de la vida del niño, no importa tanto la cantidad de tiempo de dedicación, como la calidad de este tiempo. La madre, que cuando retoma al trabajo se siente culpable, que esté tranquila: el tiempo que dedica a trabajar no perjudica al niño, siempre y cuando le pueda dedicar unos mínimos servicios que podrían ser estos:

Quando regrese a casa dedíquese totalmente al niño durante unos 15 o 20 minutos. Los hijos se adaptan con facilidad a los ritmos maternos si son lo bastante regulares, es decir, con pocos imprevistos. Los niños tienen una especie de *reloj psíquico* que les hace prever los acontecimientos que han de suceder, la hora de la llegada de la madre... Conviene que esta realice los cuidados diarios programados. Además, a partir de los dos años de edad, el hijo debe conocer el lugar de trabajo de la madre, y luego también el del padre: esto ayuda a compensar el vacío provocado por la lejanía física, y así saben que, cuando los padres no están en casa para atenderlos personalmente, es que están ganando el sustento para mantener la familia.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*. Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El cos lluminós de Jesús ressuscitat

Gaudí afina molt quan escull els símbols a la Sagrada Família. La resurrecció de Jesús, simbolitzada a la façana del naixement per l'ou i la corona, a la façana de la Passió se significa pel sepulcre buit damunt del qual seu l'àngel que anuncia a les dones la resurrecció, i pel vitrall del fons, que representa el cos lluminós de Jesús ressuscitat, visible tan sols des de

dins de la basílica. La resurrecció només és del tot comprensible des de la fe, gràcies a la intel·ligència espiritual.

Gaudí ha deixat de banda el tema de les aparicions de Jesús ressuscitat i ha preferit insistir en l'anunci de la resurrecció als vius (les dones que han anat al sepulcre) i als morts (els sants que puguen de l'hades o *sheol*, del realme de la mort). Tots convergeixen cap a la llum de la resurrecció: «Crist va morir i va tornar a la vida per ser senyor de morts i de vius» (*Rm 14,9*).

La mort i la resurrecció de Jesús com a obra redemptora, com a únic misteri pasqual, s'aprecia en el títol de la creu: «Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum» («Jesús de Natzaret, rei dels jueus»). D'aquesta manera, Gaudí, seguint la millor teologia cristiana, fa visible el lligam estret que hi ha entre la mort i la resurrecció de Jesús.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. □ † Divendres [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Dissabte [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.17b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ (□ Urgell) † Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10] Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

DIUMENGE XXX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 35,12-14.16-18)

El Señor hace justicia, y en él no hay acepción de personas. No se deja influir por nadie en perjuicio del pobre, y escucha la súplica del oprimido. No menosprecia la súplica del huérfano ni el lamento insistente de las viudas. El Señor recibe benévolutamente a los que le honran; el clamor de estos hombres llega al cielo; el grito de auxilio de los desvalidos penetra más allá de las nubes y ellos no se consuelan hasta que el Altísimo no intervenga para hacer justicia a favor de los inocentes. El Señor no se entretendrá, no tardará en hacer justicia a favor de ellos.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

El fariseu i el publicà. Pintura de l'escola alemanya (s. XVI)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segona carta del apòstol san Pablo a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser sacrificado, y el momento de mi partida es inminente. He combatido bien mi combate, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe.

Ahora me aguarda la corona merecida, con la que el Señor, juez justo, me premiará en aquel día; y no sólo a mí, sino a todos los que tienen amor a su venida. La primera vez que me defendí, todos me abandonaron, y nadie me asistió. Que Dios los perdone. Pero el Señor me ayudó y me dio fuerzas para anunciar íntegro el mensaje, de modo que lo oyeran todos los gentiles.

Él me libró de la boca del león. El Señor seguirá librándome de todo mal, me salvará y me llevará a su reino del cielo. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, a algunos que, teniéndose por justos, se sentían seguros de sí mismos y despreciaban a los demás, dijo Jesús esta parábola:

«Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, un publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias, porque no soy como los demás: ladrones, injustos, adúlteros; ni como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo." El publicano, en cambio, se quedó atrás y no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo; sólo se golpeaba el pecho, diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador." Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

COMENTARI

Sóc un pecador

Diumenge passat Jesús ens ensenyava que hem de pregar sempre i amb confiança. L'ensenyament sobre la pregària continua en l'evangeli d'avui. De fet, per mitjà d'una paràbola ens contraposa la pregària de dos personatges típics de la societat jueva del temps de Jesús.

Els fariseus eren un moviment dins de la societat jueva d'aleshores. Es distingien pel seu interès d'adaptar les normes antigues de la Torà a la situació social d'aleshores i fer possible que, fins i tot en els detalls, tots poguessin viure d'acord amb la voluntat de Déu expressada en la Llei de Moisès segles enrere. També impul-

saven un moviment de santedat entre les classes populars. Els publicans constituïen un col·lectiu en l'imperi romà. Per aquest nom ens referim a les persones que aportaven el seu capital personal per tal d'avançar el pagament dels impostos que les autoritats romanes assignaven a una determinada demarcació. Ells avançaven els diners als romans i després els cobraven a la gent d'aquella demarcació amb interessos, moltes vegades abusius. Eren considerats pecadors per la manca d'escrúpols amb què actuaven.

En la seva paràbola Jesús imagina que coincideixen en el temple un fariseu i un publicà. El fariseu cerca de viure honestament i d'acord amb la normativa de la Llei de Moisès, però acaba con-

siderant-se superior a tots els altres, que no viuen de la mateixa manera, i preferit de Déu. El publicà, en canvi, reconeix la seva mala actuació: se sap pecador. Va al temple no a presumir de la seva justícia, sinó a demanar la compassió de Déu. I Déu, que veu els cors, sap que el publicà està més a prop d'ell que no pas el fariseu.

El que ens apropa a Déu no són els mèrits adquirits —som servents sense cap mèrit, ens convidava a reconèixer l'evangeli fa uns diumenges—, sinó el reconeixement de la pròpia pobresa i la necessitat que tenim de Déu i del seu perdó. Vet aquí un model de pregària cristiana que assoleix el que busca: tornar perdonat a casa.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (30/1/2013) en l'Any de la Fe

Voldria reflexionar ara amb vosaltres sobre la primera, fonamental, definició de Déu que el Credo ens presenta: Ell és Pare.

No sempre és fàcil parlar avui de paternitat. Però la revelació bíblica ajuda a superar aquestes dificultats, parlant-nos d'un Déu que ens mostra què significa veritablement ser «pare»; i és sobretot l'Evangelí, que ens revela aquest rostre de Déu com un Pare que estima fins al do del Fill propi per a la salvació de la humanitat.

«L'amor de Déu Pare no defalleix mai, no es cansa de nosaltres; és amor que dóna fins a l'extrem, fins al sacrifici del Fill. La fe ens dóna aquesta certesa, que es converteix en una roca segura en la construcció de la nostra vida: podem afrontar tots els moments de dificultat i de perill, l'experiència de la foscor de la crisi i del temps de dolor, sostinguts per la confiança que Déu no ens deixa sols i és sempre a prop, per salvar-nos i portar-nos a la vida eterna.»

La fe en Déu Pare demana creure en el Fill, sota l'acció de l'Esperit, reconeixent en la Creu que salva el desvetllament definitiu de l'amor diví. Déu ens és Pare donant-nos el seu Fill; Déu ens és Pare perdonant el nostre pecat i portant-nos al goig de la vida ressuscitada; Déu ens és Pare donant-nos l'Esperit que ens fa fills i ens permet anomenar-lo de debò, «Abbà, Pare» (cf. Rm 8,15). Per això Jesús, ensenyant-nos a pregar, ens invita a dir «Pare nostre» (cf. Mt 6, 9-13 i Lc 11,2-4).

(www.vatican.va/audiencies)

Trobada de catequistes a Roma

Una dotzena de catequistes de Lleida han pelegrinat a Roma, a finals de setembre, per representar la nostra Diòcesi en la Jornada Mundial dels Catequistes. Un viatge que la delegada de Catequesi,

Trini Catalán, ens resumeix dient: «Han estat tres dies meravellosos, del 27 al 29 de setembre, on hem viscut una experiència de fe que no oblidarem mai. El punt culminant va ser diumenge al matí amb l'assistència, a la plaça del Vaticà, a la missa presidida pel Sant Pare. També, el fet de poder veure'l tant a prop». Del gran nombre de catequistes participants, 408 procedien de Catalunya i Balears.

Trini Catalán

Animadors de comunitat en espera de prevere

Una comunicació pastoral de Mons. Joan Piris ha inaugurat, el dissabte 5 d'octubre, el segon curs de preparació per esdevenir «Animador de comunitat en espera de prevere», que s'està realitzant a l'Institut Superior d'Estudis Religiosos-IREL. Els alumnes que segueixen aquest segon curs són setze persones, els quals al llarg del curs 2013/2014 seguiran el programa en competències comunicatives i relacionals, en maduresa personal i en tasques pastorals. El Dr. Laureano Sánchez Castillo és el coordinador de la formació d'aquesta important iniciativa, que escruta els signes del futur de la diòcesi, tant en lucidesa com en esperança.

Carles Sió

Màrtirs del segle xx

L'exposició dels Màrtirs del segle xx de la Diòcesi de Lleida, que s'ha inaugurat a la Catedral Nova aquest divendres, 4 d'octubre, ha servit per donar el tret de sortida als actes previstos amb motiu de

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h

• Diumenge, 27 d'octubre:

—A les 18 h, concert a la Catedral Nova, a càrrec del grup Música Antiga de Girona.

• Dilluns, 28 d'octubre:

—A les 19 h, formació de catequistes, xerrada a càrrec del P. Abella a la Delegació de Catequesi.

• Dimarts, 29 d'octubre:

—A les 17 h, presentació de la Campanya de Càritas a la sala d'actes Ibercaja (Rambla Ferran).

• Divendres, 1 de novembre. Tots Sants:

—A les 22.30 h, Vetlla de Pregària per a joves a la capella del Santíssim de la parròquia de Sant Martí.

—A les 11 h i 12 h, Eucaristia a la Capella del Cementiri.

• Dissabte, 2 de novembre. Fidels Difunts:

—A les 11 h, Eucaristia a la Capella del Cementiri.

—A les 21 h, Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.

• Diumenge, 3 de novembre:

—Visita pastoral al barri de Pardiniyes.

la beatificació de les 95 persones que van preferir morir abans de renunciar a la seva fe. El bisbe Joan va presidir la inauguració de la mostra, a la qual van assistir les autoritats locals i el director general d'Afers Religiosos. Aquesta exposició té un caràcter bàsicament informatiu. Es pot visitar fins al 8 de desembre.

AYUDANDO A VIVIR

Poneos en camino

El envío que hemos vivido en la Iglesia de Lleida el pasado día 26 de septiembre, como cada año, nos ayuda a revivir la consigna expresada por Jesús que recuerda el capítulo 10 del evangelio de Lucas: «Id, yo os envío». Un envío que el Concilio Vaticano II ha enfatizado recordándonos que cada bautizado está llamado a cumplir una misión: «Que respondan con gozo, con generosidad y corazón dispuesto a la voz de Cristo... sientan los más jóvenes que esta llamada se hace de una manera especial a ellos; recíbanla, pues, con entusiasmo y magnanimidad. Pues el mismo Señor invita de nuevo a todos los laicos, por medio de este Santo Concilio, a que se unan cada vez más estrechamente y, sintiendo sus cosas como propias (Fil 2,5), se asocien a su misión salvadora. De nuevo los envía» (cf. Decreto Apostolado de los Laicos, 33).

Sabemos que, además de los Doce, Jesús «designó a otros setenta y dos y los envió de dos en dos delante de sí, a todas las ciudades y sitios a donde él tenía que ir» (Lc 10,1). «De dos en dos»,

formando un grupo o comunidad. Jesús los envía a anunciar a todos que Dios está cerca y nos quiere ver promoviendo una vida más humana.

Es cierto que Jesús añade que habrá oposición y la misión no será fácil (ni para ellos ni para los que vendrán después). Pero, como dice san Juan Crisóstomo, es el Señor quien envía y «eso basta para daros ánimo, esto es suficiente para que tengáis confianza y no temáis a los que os ataquen». Con confianza absoluta en el Padre Dios, Jesús pide que sus enviados se pongan en camino sin otras seguridades, sin confiar en bienes o medios humanos (ni bolsa, ni alforja, ni sandalias...). Eso sí, tanto si los acogen como si no, deben anunciar que ha comenzado un orden nuevo: «Curad a los enfermos que haya y decidles que el Reino de Dios está cerca». Un proceso irreversible que avala el mismo Jesús cuando, lleno de la alegría del Espíritu Santo, alaba al Padre Dios que ha revelado a los sencillos el plan de salvación que quiere realizar en la humanidad y del que no pueden disfrutar los

«sabios» y autosuficientes que, llenos de sí mismos, por nada del mundo están dispuestos a dejar-se interpelar.

La Biblia, en cambio, dice que la sabiduría verdadera es la que conduce a vivir según el proyecto de Dios (St 3,13-18; Ga 5,22-23), y es concedida a los «pequeños», a los humildes, a los que se sienten frágiles, es decir, a aquellos que, sintiéndose necesitados, están abiertos a la Verdad y al Bien, manifiestan deseos de conocerlos y utilizan su inteligencia para buscarlos sin presumir de sí mismos y pidiendo luz a aquel que es la Luz.

Atrevámonos a ponernos en esa fila de los pequeños, de los enamorados de Jesús. En la nueva cultura que nos rodea, los cristianos tenemos delante una tarea ineludible: anunciar la fe que profesamos y hacerlo de manera creíble para los demás.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737